

flutte sig til samme, men jeg er egentlig ikke bleven overrasket derved, da Udvalget eenstemmigt og med stor Styrke fastholdt sin Opfattelse af dette Punkt ved 2den Behandling af Sagen. Jeg troer, at dette Punkt er blevet saa udførlig debatteret ved anden Behandling, at der meget vanskeligt skal kunne siges noget Nyt derom, og det vil heller ikke være noget Nyt, naar jeg endnu engang lægger den ærede Forsamling paasinde ikke at vanskeliggjøre, for ikke at sige udsætte, en Reform, som den selv erkjender for at være nyttig og hensigtsmæssig i det Hele taget, ved at fastholde et Forslag, som, dersom jeg forstod den ærede Ordfører ret, han selv dog ikke tillægger nogen særdeles stor Betydning. Jeg har ved forrige Behandling gjort opmærksom paa, at det ingenlunde var mig om at gjøre at fritage Amtskommunen for at udrede et større Bidrag til Sandflugtens Dæmpning. Dersom det ærede Udvalg vilde have været tilfredsstillet ved, at Amtskommunen kom til at udrede et større Bidrag, og at det Mere, som jeg forlanger lagt paa de nærmest Interesserede, paa Lodsseierne og Sandflugtskommunerne, kom til Afdrag i Statens Tilskud, skulde jeg ikke have indvendt det Allermindste derimod. Det, som for mig er det Væsentligste, er, at de, i hvis Hænder man for Fremtiden lægger det hele Sandflugtsvæsen, ogsaa blive væsentligt interesserede i Dæmpningsarbejderne, og at man ikke, samtidig med at betroe dem hele Arbeidets Ledelse, formindsker den Byrde, som hidtil har ligget paa dem. Jeg gjorde forrige Gang den ærede Forsamling opmærksom paa, at det Bidrag, som Klitsfognene hidtil have givet, var 38 § pr. Td. Hartkorn, medens de for Fremtiden som Medlemmer af Klitkommunen sandsynligvis kun vilde komme til at udrede 24 § pr. Td. Hartkorn. Der vil altsaa for Klitsfognenes Hartkornsbrugere, sammenlignet med de nu bestaaende Forhold, blive en Lettelse af 14 § pr. Td. Hartkorn, og det samtidig med, at man lægger Styrelsen af dette Anliggende i deres Hænder. Den ærede Ordfører vil vistnok herimod indvænde, at Lodsseierne dog komme til at bære det Manglende og endda lidt til. Dette er ganske rigtigt, men Lodsseierne og Hartkornbesidderne falde ingenlunde altid sammen. Det vil blandt An-

det vistnok være den ærede Ordfører meget vel bekendt, at der foruden enkelte Klitstrækninger, der ere i Statens Eie, ogsaa er andre i Privates Eie, som aldeles ikke høre i vedkommende Klitsfog. Den Byrde, som det var foreslaaet at lægge paa Lodsseieren, lægges ikke paa ham som Communebeboer, men som Eier af selve den Eiendom, som det Offentlige anvender betydelige Omkostninger paa at beskytte. Jeg troer ikke, det gaaer an at sammenblende disse to Forhold; det gaaer ikke an at sige: Klitsfognenes Beboere bære en Byrde, for det Første som Hartkornsbrugere i Klitkommunen og for det Andet som Lodsseiere i Klitten, thi det er ingenlunde givet, at Lodsseieren i Klitten er den samme som Hartkornbrugeren i Klitsfognet. Jeg maa meget indstændig anmode det høie Thing om ikke at lægge denne Lov nogen Vanskelighed iveien ved at forrykke det, som jeg ikke kan Andet end vedblivende ansee for det væsentligste Grundlag for det hele Lovforslag, nemlig, at interessere selve dem, som man betroer Styrelsen af Anliggendet, væsentligt derved at lade dem bære en passende Deel af Udgifterne derved.

Sermansen: I det Haab, at det høie Thing vil fastholde den Beslutning, som det tog ved den foregaaende Behandling med Hensyn til det Punkt, som den høitæredede Minister nu udtalte sig om, og hvortil han har stillet Ændringsforslag, skal jeg ikke vidtløftigt gaae ind herpaa, men henholde mig til den udførlige Begrundelse, som den høitæredede Ordfører har givet af vor Stilling til denne Sag. Udvalget har været enigt om at fastholde sit Forslag i denne Henseende i afgjort Overbeviisning om, at det indeholder en Nødvendighed og Billighed, som man skulder Lodsseierne og Kommunerne i de nævnte Klitstrækninger. Med Hensyn til det Forslag, som Udvalget har stillet til § 21, skal jeg tillade mig yderligere at sige et Par Ord. Det er, om man vil, et Mæglingforslag, som den høitæredede Minister ogsaa kaldte det, mellem hvad man vedtog under forrige Behandling, og det, som Bestemmelsen Løb paa i det oprindelige Lovudkast. Vi have besluttet os til at gaae ind paa dette Mæglingforslag for at holde to efter vor